

være Indledningen til en Genrejsningens Tid for hele det danske Folk.

P. Munch: Hele det danske Folk mødes i disse Dage i dyb Tilfredshed med, at det, vi nu staar overfor, Fuldførelsen af det danske Sønderjyllands Forening med Danmark, er en Forening af fuldstændigere Art, end den har været paa noget Tidspunkt i mere end 600 Aar. Overfor de Begivenheder, der er gaaet forud herfor, har Meningen i den senere Tid været delte. Vi for vort Vedkommende har med Beklagelse set, at Ministeriet ved Afslutningen af denne Sags Behandling har støttet Bestræbelser for en Ordning, der efter vor Mening hverken var forenelig med Fredstraktaten eller med den nationale Selvbestemmelsesret. I den Tillægstraktat til Versailles-Traktaten, der tænkes underskrevet af de allierede Magter, af Danmark og af Tyskland, findes der enkelte Bestemmelser, overfor hvilke vi er betænkelige; og endelig beklager vi, at den Forhandling, vi i disse Dage fører her om disse Spørgsmaal, maa føres paa et saa usikkert Grundlag, som Tilfældet er. Efter den Meddelelse, Ministeriet har faaet fra Ambassadørkonferencen, maa det antages, at den Traktat, ved hvilken Suveræneteten overdrages til Danmark, ved hvilken der bliver lovlige Hjemmel for Udøvelsen af Suverænetetsmyndigheden i de sønderjydske Landsdele, vil kunne foreligge i Løbet af ganske kort Tid, maaske i Løbet af faa Dage. Det naturlige, det statsretligt rigtige vilde da utvivlsomt have været, at Rigsdagens første Beslutning om dette Spørgsmaal havde været Godkendelsen af den Traktat, hvorved Indlemmelsen i Danmark foregaar. De Hensyn, der har bevæget Regeringen til at følge en anden Fremgangsmaade, synes os at maatte være underordnede i Forhold til Betydningen af, at Fremgangsmaaden ved Løsningen af denne Sag er af en fuldt uangribelig Karakter.

Men alt dette er Enkeltheder, der træder tilbage i Betydning i Forhold til den store Begivenhed, vi nu oplever. Siden 1864 har der været et Saar i det danske Folkelegeme, som gav dansk Nationalfølelse en Tilsætning af Bitterhed, som gav os alle en Følelse af, at Danmark var et forurettet Land, det danske Folk et forurettet Folk. Dette Saar helbredes nu derved, at den danske Stats Grænse drages i Overensstemmelse med Folkevillien. Derved skabes Betingelserne for en fuldt ud sund og naturlig Udvikling af dansk Nationalfølelse i de kommende Tider.

Vor Tanke vender sig i dette Øjeblik med dyb Erkendtlighed til de allierede Magter, der anerkendte Danmarks Ret og skænkede Danmark Oprejning for den Uret, der var overgaaet det i 1864. Denne Taknemmelighed føles ikke mindst af os, der altid saa hen til Frankrig og til England som Arnestederne for de Lighedens, Frihedens og Humanitetens Grundsætninger, til hvilke vi bekender os. Vi nærer det Haab, at ogsaa det tyske Folk, naar den første Tids Bitterhed er overvundet, vil erkende Retfærdigheden af den Løsning, der nu finder Sted i Sønderjylland. De Kredse, jeg tilhører, har altid følt sig i den stærkeste Modsatning til det magtkære Tyskland, der i 1864 berøvede Danmark Sønderjylland, og som i de følgende Tider med haard Haand styrede de danske Sønderjyder. Men dette Tyskland er nu et besejret Tyskland, og der har altid været et andet Tyskland, besjælet af en anden Aand. Vi haaber, at denne Aand maa blive den sejrende i det store Naborige, som trods alle Omskiftelser vil have saa afgørende Betydning for Danmarks Stilling ogsaa i de kommende Tider. Vi kan ikke opgive den Forventning, at den klare og retfærdige Afgørelse, som nu er truffet, maa blive Udgangspunktet for et godt Nabor forhold mellem Danmark og Tyskland.

Men først og fremmest retter vi i disse Dage vore Tanker mod de Sønderjyder, der bevarede deres danske Sindelag under et halvt Aarhundredes Fremmedherredømme. Vi tænker paa de trælsomme Aar, da de levede som en lille Skare i det mægtige, sejrende Tyskland, hvis herskende Kredse søgte at knække dem ved Anvendelsen af alle de Midler, der stod til Raadighed. Vi tænker paa deres Kaar i de haarde Krigens Aar, da deres vaabendygtige Mænd førtes til fjerne Valpladser for at deltage i Kampen for en Sag, som ikke var deres, da Kvinder og Børn og gamle, som blev tilbage i Sønderjylland, blev delagtige i de Ulykker, som Krigens Begivenheder bragte over hele det tyske Riges Befolkning. Vi takker dem, fordi de holdt ud i disse Aar, da Krigens Forhold rejste endnu skarpere Skranker end før mellem dem og det lille neutrale, for Krigens Ulykker forskaanede Folk, til hvilket de hørte i Sind og i Hjerte. Vi hilser velkommen i Danmark de mange Danske, der nu vender tilbage til det danske Rige, og vi tilsiger de Danske, der bliver tilbage Syd for Grænsen, at Danmark ikke paa noget Tidspunkt skal glemme dem. Besjælede af disse Følelser er det, vi i Dag gaar til Vedtagelsen af